

در آستانه به پایان رسیدن ماه شعبان نگاهی دوباره به مناجات شعبانیه

تضرع موقع دعا زیباست اما تفکر در متن دعا، گاهی قیمتش بیشتر است

یک بار از سر کنجاوی، متن مناجات خصوصی علی(ع) با خدا را مطالعه کنیم

اساساً دعاها را به چند صورت، می شود خواند؛ یک بار می شود دعا را بابت مطالعه و «از سر کنجاوی» خواند، یک بار می شود دعا را «از سر تفکر» خواند و یک بار هم می شود دعا را با حالت تضرع و گریه خواند.

وقتی یک مناجات خصوصی بین امیرالمؤمنین(ع) و خداوند متعال در جایی ثبت شده، واقعاً باید کنجاوی انسان برانگیخته شود؛ انسان باید سرک بکشد و ببیند آنجا چه گفتگویی صورت گرفته است؟ فرض کنید شما پشت در اتاقی هستید که در آن اتاق، علی(ع) دارد با خدا مناجات می کند و صدای مناجات ایشان بلند است. اگر شما مجاز باشید این صدا را بشنوید، آیا کنجاو نمی شوید که بفهمید امیرالمؤمنین(ع) چه موضوعاتی را در مناجاتش با خدا مطرح می کند؟

دعایی که از یک امام به ما می رسد، در واقع عصاره ایمان، تقوا و معرفت ایشان است و مناجات شعبانیه هم عصاره وجود معنوی امیرالمؤمنین(ع) است. فرازهای این دعا خیلی تأمل برانگیز هستند؛ هم می توانند ما را به فکر وادار کنند و هم اگر کسی اهل فکر باشد، بهترین متن برای تفکر، همین دعاست.

یکی از با فضیلت ترین عبادت ها، تفکر است، اما «چگونه فکر کنیم؟» یک راهش این است که متن این دعا را در مقابل خودمان بگذاریم و بعد از اینکه یک بار آن را با ترجمه اش، مطالعه کردیم و با مضامینش آشنا شدیم، برگردیم و یک بار دیگر با «تفکر» با این دعا برخورد کنیم.

البته تضرع و گریه در موقع دعاخواندن هم در جای خودش بسیار زیباست اما تفکر هم کم کاری نیست، بلکه گاهی از اوقات ممکن است قیمتش از آن اشک ریختن، بالاتر برود. اگر کسی بعد از مطالعه و تفکر، این مناجات به جانش نشست، شروع کند در یک خلوتی بین خودش و خدا، فرازهای این دعا را به عنوان یک «نجوا» بخواند و مطرح کند؛ اصلاً «مناجات» یعنی درگوشی سخن گفتن.

حجت الاسلام علیرضا پناهیان